

протидії криміналізації молоді, [6, с. 76], що сьогодні є актуальним завданням правоохоронних органів світу у забезпеченні прав і свобод громадян від протиправних посягань та, зокрема, серед молоді, що, на нашу думку, є проблемою світового масштабу. Пропоную учасникам конференції прийняти участь у обговоренні піднятих питань та наданих пропозицій.

Список використаних джерел: 1. Костенко О. М. Культура і закон у протидії злочинності. Київ: Атіка. 2008. С. 16-18. 2. Костенко О. М. Концепція модернізації кримінології у світлі соціального натуралізму (про основи «натуралістичної» кримінології). Право України. 2009. №7. С. 32. 3. Лунеев В. В. Преступность XX века. Мировые, региональные и российские тенденции. М.: Издательство НОРМА, 1997. С. 123-141. 4. Березовський М. На шляху до євроінтеграції. Міліція України. 2009. № 3. С. 14-15. 5. Доклад о мировом развитии 2007. Проблемы молодого поколения в контексте развития. URL: <http://www.un.org/russian/esa/worlddev2007.pdf>. 6. Морозов А. И. Противодействие криминализации молодежи: международные подходы, труд и социальные отношения. Труд и социальные отношения / Акад. труда и соц. отношений. М. : АтиСО, 2009. № 10. С. 76.

УДК 343.132 (477)

Раїса Михайлівна БАЛАЦ,

Ад'юнкт відділу організації освітньо-наукової підготовки Харківського національного університету внутрішніх справ

ORSID: <http://orcid.org/0000-0002-5871-8344>.

ЗАХОДИ СЛІДЧОГО ПО РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

При проведенні порівняльного дослідження положень КПК України 1960 року, необхідно зазначити, що в чинному КПК України, на відміну від попереднього, відсутнє положення про такий обов'язок слідчого і форму запобігання кримінальним правопорушенням, зокрема, внесення органом досудового розслідування, прокурором подання про усунення

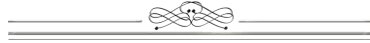
причин та умов, що сприяли вчиненню злочинів. Так, у положеннях ст. 23 КПК України 1960 року було закріплено, що при провадженні дізнання, досудового слідства і судового розгляду кримінальної справи орган дізнання, слідчий, прокурор зобов'язані виявити причини і умови, які сприяли вчиненню злочину. А відповідно до ст. 23-1 КПК України 1960 року орган дізнання, слідчий, прокурор, встановивши причини і умови, що сприяли вчиненню злочину, вносили у відповідний державний орган, громадську організацію або посадовій особі подання про вжиття заходів для усунення цих причин і умов [1]. На сьогоднішній час, на нашу думку, відсутність у чинному КПК України цієї норми не забезпечує реалізацію загальних і конкретних як цього закону, так і завдань профілактики злочинів у суспільстві. Тому підняті питання підлягають науковому дослідженню. В той же час запобіжна діяльність слідчого, прокурора, одночасно з іншими завданнями, є об'єктивно зумовленою потребою суспільства. Соціальна, економічна і політична обстановка, що склалась на сьогодні в Україні, яскраво свідчить про загострення криміногенної ситуації. Питання щодо актуальності запобіжної діяльності під час досудового розслідування кримінального провадження, пов'язані в цілому із криміногенною ситуацією в країні та певних регіонах, яка є стабільно складною, та потребує від держави та її правоохоронних органів негайного прийняття профілактичних заходів в цілому та у ході проведення досудового розслідування. Слід зазначити, що внесення подання не передбачено жодною нормою чинного КПК України [2]. Крім того, положення ст. 40 КПК України також не передбачає складання подання слідчого, як процесуального документу. Однак, як зазначає ч.5 ст.40 КПК України органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові особи, інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого. Окрім того, ст. 110 КПК України передбачає рішення слідчого у формі постанови. Враховуючи те, що слідчий є посадовою особою, в обов'язки якої входить розслідування кримінального правопорушення та визначено, що одним із завдань органів досудового розслідування є виявлення причин і умов, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень, і вжиття через відповідні органи заходів щодо їх усунення [3]. Відсутній і механізм реалізації виконання слідчим цього завдання, як спосіб реагування на виявлені ним причини та умови, що сприяли вчиненню кримінального правопорушення. Слід наголосити,

що вся діяльність слідчого та процесуальні акти, у яких вона відображається, мають запобіжне значення. В той же час Наказом МВС України від 06.07.2017 року № 570 затверджено «Положення про органи досудового розслідування Національної поліції України», де одним із завдань згідно п.5 слідчого є виявлення причин і умов, які сприяють учиненню кримінальних правопорушень, і вжиття через відповідні органи заходів щодо їх усунення, про що слідчий направляє лист на адресу керівника, від якого залежить усунення причин і умов, що сприяють вчиненню кримінального правопорушення. Однак, на наш погляд, процесуальним актом, в якому відображалася б запобіжна діяльність слідчого щодо усунення причин та умов вчинення кримінального правопорушення було б винесення відповідного подання. Подання – це процесуальний акт, де міститься рішення слідчого у кримінальному провадженні з виявлення і вжиття заходів щодо усунення причин та умов, які сприяли вчиненню кримінального правопорушення. З цього приводу слушну пропозицію висловили й О. Баганець та Л. Омельчук щодо внесення до чинного КПК України доповнення про внесення подання на розгляд державних органів та посадових осіб з метою усунення ними причин і умов, що сприяли вчиненню кримінального правопорушення [4,с.86; 5, с.45-46], що ми підтримуємо. Таким чином, слід зробити висновок, що запобіжна діяльність слідчого Національної поліції України, Державного бюро розслідування, Національного антикорупційного бюро України залишається актуальною й сьогодні. Тому потребують свого законодавчого закріплення підняті питання.

Втім, підняті питання не є остаточними і підлягають окремому дослідженню або науковому вивченню. Пропоную учасникам круглого столу прийняти участь у обговоренні піднятих питань та наданих пропозицій.

Список бібліографічних посилань: 1. Кримінально-процесуальний кодекс України: Закон України від 28.12.1960 р. № 1001-05. [Електронний ресурс].-Режим доступу.-URL.: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1001-05>. 2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. 3. Наказ МВС України від 06.07.2017 року №570 «Про організацію діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України». [Електронний ресурс].-Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>

[/show/z0918-17#n16](#). 4. Баганець О. Доказування причин та умов, що сприяли вчиненню кримінального правопорушення. *Юридична Україна*. 2013. №8. С.83-87. 5. Омельчук Л.В. Следственная профилактика преступлений, связанных с ненадлежащим исполнением профессиональных обязанностей медицинскими работниками по Уголовному кодексу Украины. *Экономика и право Казахстана*. 2012. № 23. С.42-47.

УДК 343.132 (477)

Наталія Іванівна БОЖКО,

курсант 3 курсу факультету № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Чича Руслан Павлович,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального процесу та організації досудового слідства Харківський національний університет внутрішніх справ, доцент

ПИТАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПОРЯДКУ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ

Повідомлення особі про підозру є процесуальним інститутом, з якого починається вплив строків досудового розслідування та момент притягнення особи до кримінальної відповідальності. Тому порушення, які допускаються під час повідомлення особі про підозру, тягнуть за собою значні негативні наслідки. З одного боку, відбувається порушення вимог засади публічності (страждає публічний інтерес держави та суспільства), з іншого – спостерігається порушення приватних інтересів (страждає приватний інтерес конкретних осіб). Таким чином, є підстави констатувати невиконання завдань кримінального провадження та зниження довіри суспільства до правоохоронної системи в цілому. Відповідно до вимог ч. 1 ст. 278 КПК письмове повідомлення про підозру повинно бути вручено особі в день його складення слідчим або прокурором. Під час затримання особи за підозрою у вчиненні злочину письмове повідомлення про підозру затриманому вручається не пізніше двадцяти чотирьох годин з моменту його затримання (ч. 2 ст. 278 КПК). У разі якщо особі не вручено